

wyciąg 11.08.97
N. 10/97

08

zastępnik PN-B-30151:1997

KD 691.58:666.968 : 699,8 : 678.684,82

Materiały budowlane izolacyjne	N O R M A B R A N Ż O W A	BN-78/6753-05
	Kit tiokolowy	zamiast
	TIOKIT	Gr. kat. VII-15

1. WSTĘP

1.1. Przedmiot normy. Przedmiotem normy jest dwuskładnikowy kit tiokolowy - TIOKIT, stosowany jako materiał uszczelniający złącza elementów budowlanych.

1.2. Określenie. Kit tiokolowy TIOKIT jest dwuskładnikową masą otrzymaną przez wymieszanie ze sobą składnika I-tiokolu i wypełniacza ze składnikiem II - kompozycji żywicy syntetycznej, wypełniacza i pigmentów. Otrzymana po wymieszaniu obu składników masa w miarę upływu czasu ulega tężeniu /wulkanizacji/, a po całkowitym utwardzeniu się stanowi trwale elastyczny, gumopodobny materiał uszczelniający.

2. PODZIAŁ I OZNACZENIE

2.1. Rodzaje. W zależności od własności i zabarwienia rozróżnia się trzy rodzaje kitu tiokolowego:

- kit tiokolowy biały - B,
- kit tiokolowy szary - S,
- kit tiokolowy czarny - C.

2.2. Przykład oznaczenia kitu tiokolowego białego B

TIOKIT - B BN-78/6753-05

3. WYMAGANIA

3.1. Wymagania dotyczące składników kitu

3.1.1. Wygląd zewnętrzny. Składniki I i II powinny mieć postać barwnych mas o jednolitej konsystencji pasty, wolnej od grudek i jakichkolwiek zanieczyszczeń. Barwa składników powinna być jednolita bez smug. W zależności od rodzaju tiokitu składniki powinny mieć zabarwienie wg tabl. 1.

Zgłoszona przez Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Przemysłu Izolacji Budowlanej. Ustanowiona przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Izolacji Budowlanej dnia 4.XII.1978 r. jako norma obowiązująca od dnia 1 lipca 1980 r. Dz.Norm. i Miar nr ... poz.

Druk i rozpowszechnianie Zakład Reprodukcyjny i WDB, W-wa, Królewska 27, tel. 27-39-66. Zam. nr 973 z dnia 9.XI.1981 r. Nakład 100+2 egz. Ark.druk. 1,50

Cena zł 12,- 24,-

Tablica 1

Rodzaj kitu	Zabarwienie	
	składnik I	składnik II
B	białe	pomarańczowe
S	ciemnoszare	kremowe
C	czarne	kremowe

3.1.2. Trwałość składników. Składnik I nie powinien ulegać zmianom podczas składowania w ciągu 12 miesięcy licząc od daty produkcji, natomiast składnik II - w ciągu 2 miesięcy.

3.2. Wymaganie dotyczące masy kitowej

3.2.1. Konsystencja kitu. Kit po wymieszaniu składników powinien stanowić jednorodną masę o konsystencji pasty.

Kit tiokolowy powinien być przygotowany bezpośrednio przed użyciem przez zmieszanie składnika I i II w stosunku wagowym podanym na opakowaniu.

3.2.2. Pozostałe wymagania - wg tabl. 2.

Tablica 2

Wymagania	Rodzaj kitu			Badania wg
	B	S	C	
1	2	3	4	5
a/ Penetracja w temperaturze 20 ± 2°C	160 + 200	180 + 220		5.4.2.
b/ Spływność z blachy stalowej lub aluminiowej, mm, nie więcej niż	3			5.4.3.
c/ Przyczepność do betonu, kPa /kG/cm ² /, nie mniej niż	196 /2/	294 /3/		5.4.4.
d/ Przyczepność do aluminium, kPa /kG/cm ² /, nie mniej niż	196 /2/	294 /3/		5.4.5.
e/ wytrzymałość na zerwanie po 14 dniach, kPa /kG/cm ² /, nie mniej niż	294 /3/	589 /6/		5.4.6.
f/ Wydłużenie przy zerwaniu, %, nie mniej niż	200	100	150	5.4.7.

cd. tablicy 2

1	2	3	4	5
g/ Wydłużenie trwałe po zerwaniu, %, nie więcej niż	60	40	20	5.4.8.
h/ Masa objętościowa /gęstość pozorna/ g/cm ³	1,4+1,6	1,3+1,5		5.4.9.
i/ Czas roboczy /żywność/, mierzony od momentu zmieszania składników, h,	2 + 8			5.4.10.
j/ Odporność na alkaliczność podłoża /po 14 dniach/	wynik badania dodatni			5.4.11.

4. PAKOWANIE, PRZECHOWYWANIE I TRANSPORT

4.1. Pakowanie. Składniki kitu tiokolowego powinny być pakowane razem, w określonym stosunku wagowym, w metalowe puszki wg PN-75/O-79552, tak aby obydwie składniki nie mogły ulec zmieszaniu. Składnik I znajdujący się na dnie puszki powinien być oddzielony od składnika II warstwą folii wg BN-74/6365-01, wywinętej na zewnątrz puszki i zaciśniętej wieczkiem. Dopuszcza się stosowanie innego rodzaju opakowań w tym również odrębnych opakowań pojedynczych składników po uzgodnieniu pomiędzy dostawcą a odbiorcą, o ile opakowania te zabezpieczą produkt co najmniej w takim samym stopniu jak wymienione w normie i posiadają wymiary zgodne z zasadami systemu wymiarowego opakowań wg PN-78/O-79021. Każde opakowanie, w którym znajdują się składniki kitu tiokolowego, powinno mieć trwałe oznakowanie, zawierające co najmniej następujące dane:

- a/ oznaczenie wg 2.2,
- b/ nazwę i adres producenta,
- c/ masę składników netto,
- d/ datę produkcji,
- e/ numer partii,
- f/ okres trwałości składników,
- g/ stosunek wagowy, w jakim należy mieszać składniki,
- h/ znak niebezpieczeństwa dla składnika II wg PN-76/O-79251 p.2.3.9,
- i/ napis: "Przewozić i magazynować w temperaturach nie wyższych niż 30°C".

4.2. Przechowywanie. Składniki kitu tiokolowego pakowane wg 4.1. należy przechowywać w pozycji stojącej w pomieszczeniach zamkniętych w temperaturach dodatnich, nie wyższych niż 30°C.

4.3. Transport. Kit tiokolowy pakowany zgodnie z 4.1. powinien być przewożony krytymi środkami transportowymi, w temperaturach dodatnich, nie wyższych niż 30°C. Opakowania z kitem należy ustawiać ściśle jeden obok drugiego w pozycji stojącej, tak aby tworzyły zwartą całość zabezpieczoną dodatkowo listwami, klinami itp. przed ewentualnym przesunięciem i uszkodzeniem. W transporcie kolejowym należy przestrzegać przepisów o ładowaniu i wyładunku wagonów towarowych w komunikacji wewnętrznej.

5. BADANIA

5.1. Program badań

5.1.1. Badania niepełne obejmują:

- a/ sprawdzenie wyglądu zewnętrznego /3.1.1/,
- b/ sprawdzenie konsystencji /3.2.1/,
- c/ badanie penetracji /3.2.2a/,
- d/ badanie spływności /3.2.2b/,
- e/ badanie czasu roboczego /żywotności/, /3.2.2i/.

Badania niepełne należy przeprowadzać dla każdej partii.

5.1.2. Badania pełne obejmują badania wymienione w 5.1.1 oraz:

- a/ badanie przyczepności do betonu /3.2.2c/,
- b/ badanie przyczepności do aluminium /3.2.2d/,
- c/ badanie wytrzymałości na zerwanie /3.2.2e/,
- d/ badanie wydłużenia przy zerwaniu /3.2.2f/,
- e/ badanie wydłużenia trwałego po zerwaniu /3.2.2g/,
- f/ badanie masy objętościowej /3.2.2h/,
- g/ badanie odporności na alkaliczność podłoża /3.2.2j/.

Badania pełne należy przeprowadzać okresowo co najmniej raz na miesiąc oraz każdorazowo przy zmianie surowców i na żądanie odbiorcy.

5.2. Skład i liczność partii. W skład partii powinien wchodzić kit jednego rodzaju. Wielkość partii kitu nie powinna przekraczać 1250 puszek składnika I i składnika II. W przypadku dostawy kitu tiokolowego w większej liczbie opakowań, całą dostawę należy podzielić na partie składające się z liczby opakowań podanych wyżej.

5.3. Pobieranie i przygotowanie próbek. Z partii kitu tiokolowego przedstawionego do badań należy pobrać metodą losową na ślepo opakowania w liczbie podanej w tabl.3.

Tablica 3

Liczność /wielkość/ partii sztuk N			Liczba jednostek losowania n	
	do	15		4
16	+	25		5
26	+	63		5
64	+	160		6
161	+	250		6
251	+	400		6
401	+	1250		6

Z wylosowanych puszek pobrać szpachlę jedną próbkę pierwotną o masie nie mniejszej niż 100 g. Pobrane próbki pierwotne składnika I i składnika II umieścić w czystych i suchych naczyniach i dokładnie wymieszać.

Z tak przygotowanych próbek ogólnych należy odważyć składniki I i II w wymaganej proporcji i umieścić je w naczyniu.

Następnie całość należy mieszać za pomocą mieszadła wolnoobrotowego 300+500 obr./min. przez okres około 5 min., tak aby próbka stanowiła jednolitą masę bez smug. Przygotowana w ten sposób próbka stanowi średnią próbkę laboratoryjną i masa jej nie powinna być mniejsza niż 2 kg.

W przypadku reklamacji partii kitu należy oddzielnie pobrać próbki ogólne składnika I oraz składnika II i każdą z nich podzielić na trzy części.

Jedna próbka, w skład której wchodzi oddzielnie pakowany składnik I i składnik II przeznaczona jest do badań u producenta, druga u odbiorcy, a trzecia do ewentualnego badania rozjemczego.

Próbki należy przechowywać w szczelnie zamkniętych naczyniach, tak aby była zagwarantowana niezmiennosc i tożsamosc próbki. Na każdym naczyniu powinien być umieszczony napis wg PN-67/C-04500.

Średnią próbkę laboratoryjną należy przygotowywać jak podano wyżej bezpośrednio przed wykonywaniem badań.

5.4. Opis badań

5.4.1. Sprawdzenie wyglądu zewnętrznego i konsystencji kitu tiokolowego należy wykonać przez oględziny, porównując badane próbki z wymaganiami określonymi w p.3.1.1 i w 3.1.2.

5.4.2. Badanie penetracji

5.4.2.1. Aparatura i przyrządy

- a/ Penetrometr wg PN-75/C-04134.
- b/ Stożek penetracyjny wg PN-71/C-04135.
- c/ Naczynie penetracyjne wykonane z blachy aluminiowej o średnicy 100 mm i wysokości 65 mm.
- d/ Sekundomierz.

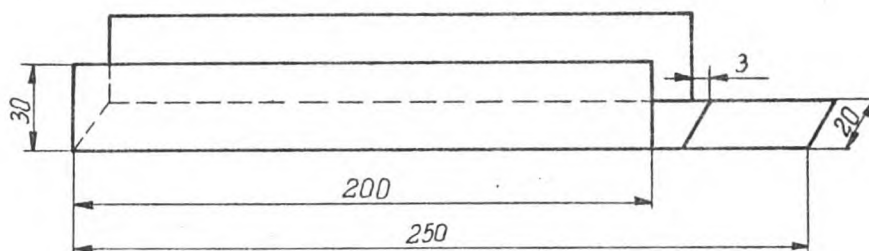
Dopuszcza się stosowanie penetrometrów automatycznych pod warunkiem zachowania tej samej zasady oznaczania i warunków pomiaru co dla penetrometru podanego powyżej.

5.4.2.2. Wykonanie badania. Pomiar penetracji należy wykonać po 15 min. od chwili zmieszania obu składników. W tym celu suche i czyste naczynie penetracyjne należy wypełnić badanym kitem, tak aby nie powstały w nim pęcherzyki powietrza. Nadmiar kitu należy zebrać metalową szpachlę równo z krawędzią naczynia. Pomiar penetracji wykonać wg PN-71/C-04135 p.2.2.2.

5.4.2.3. Ocena wyników. Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną trzech pomiarów nie różniących się od siebie więcej niż o 10%. Jeżeli otrzymana różnica jest większa, wówczas należy przeprowadzić dodatkowo trzy pomiary w drugim naczyniu penetracyjnym i po odrzuceniu skrajnych wyników z pozostałych obliczyć średni wynik penetracji.

5.4.3. Badanie spływności kitu z blachy stalowej lub aluminiowej

5.4.3.1. Przyrządy. Foremka z blachy stalowej lub aluminiowej, grubości $1,0 \pm 1,4$ mm, o wymiarach, w mm, jak na rys.1. Na wystającej części foremki w odległości 3 mm od jej bocznych ścianek powinna znajdować się cecha.

Rys. 1

5.4.3.2. Wykonanie badania. Badanym kitem należy wypełnić foremkę do wysokości jej ścianek i równo z ich krawędziami pionowymi.

Następnie foremkę należy ustawić w pozycji pionowej wystającą częścią w dół w pomieszczeniu o temperaturze $20 \pm 2^{\circ}\text{C}$ na 24 h. Po upływie tego czasu sprawdzić spływność kitu z cechą. Badania należy przeprowadzić na trzech próbkach.

5.4.3.3. Ocena wyników. Wynik należy przyjąć za dodatni, jeżeli spływność kitu co najmniej w dwóch próbkach jest zgodna z 3.2.2b.

5.4.4. Badanie przyczepności kitu do betonu

5.4.4.1. Przyrządy

- a/ Zrywarka ze szczękami przystosowanymi do kostek i możliwością regulacji przesuwu.
- b/ Ramka metalowa lub drewniana o wymiarach wewnętrznych 70 x 160 mm i wysokości 20 mm.

5.4.4.2. Przygotowanie próbek. Do badania należy przygotować sześć kostek betonowych o wymiarach 7 x 7 x 7 cm wykonanych z zaprawy cementowej marki 120 wg PN-65/B-14504, których okres twardnienia wynosi co najmniej 10 dni.

Powierzchnie kostek przed badaniem należy dokładnie odpylić i oczyścić.

5.4.4.3. Wykonanie badania. Przygotowane kostki wg 5.4.4.2 ustawić w ramce, tak aby powstała między nimi szczelina szerokości 20 mm. Szczelinę należy wypełnić badanym kitem, a jego nadmiar ściąć ostrą szpachlą i starannie wyrównać obrzeża spoiny kitowej. Następnie kostki należy wyjąć z ramki i pozostawić w temperaturze $20 \pm 2^{\circ}\text{C}$ na okres 14 dni. Po upływie tego czasu kostki należy zamocować w przystosowanych szczękach zrywarki i poddać zrywaniu z szybkością przesuwu nie większą niż 50 mm/min. Następnie należy odczytać wartość siły rozrywającej /P/. Badanie należy wykonać co najmniej na trzech próbkach. Przyczepność kitu do betonu /R/ w kPa w kg/cm^2 należy obliczyć według wzoru

$$R = \frac{P}{S}$$

w którym:

P - siła rozrywająca, kN lub w kG

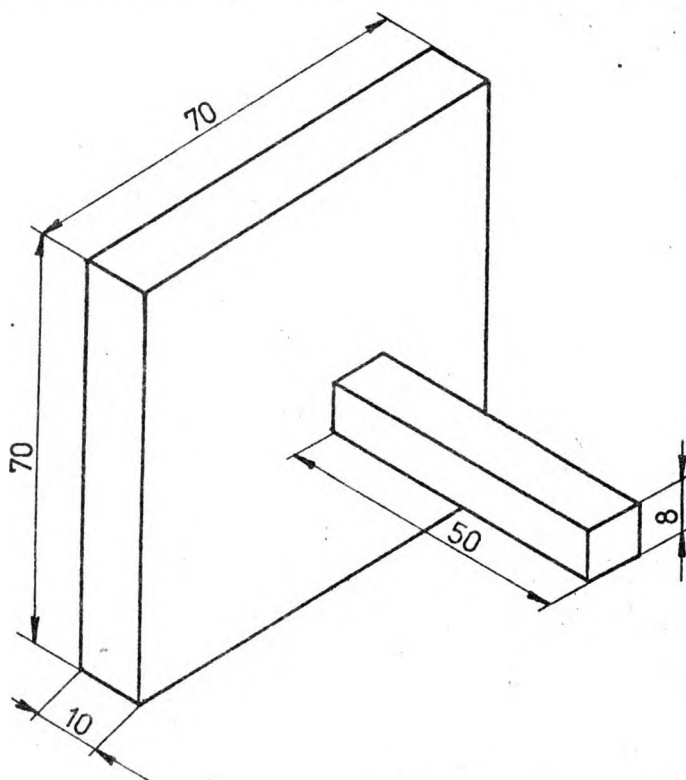
S - powierzchnia sklejenia próbki, $0,0049 \text{ m}^2$.

5.4.4.4. Ocena wyników. Wynik należy uznać za dodatni, jeżeli przyczepność do betonu w co najmniej dwóch próbkach jest zgodna z 3.2.2c.

5.4.5. Badanie przyczepności kitu do aluminium

5.4.5.1. Przyrządy

- a/ Zrywarka ze szczękami przystosowanymi do płytek i możliwością regulacji przesuwu.
- b/ Dwie płytki aluminiowe o wymiarach 70 x 70 x 10 mm z uchwytem do zamocowania w szczękach zrywarki wg rys.2.
- c/ Ramka metalowa lub drewniana o wymiarach wewnętrznych 70 x 25 i wysokości 20 mm.

Rys. 2

5.4.5.2. Wykonanie badania. Płytki aluminiowe należy ustawić w ramce pionowo- tak aby powstała między nimi szczelina szerokości 5 mm. Szczelinę należy wypełnić badanym kitem, a jego nadmiar ścieć ostrą szpachlą i starannie wyrównać obrzeża spoiny kitowej. Tak przygotowane próbki należy pozostawić na 14 dni w pomieszczeniu o temperaturze 20°C. Po upływie tego czasu próbki należy zamocować w przystosowanych szczękach zrywarki i poddać zrywaniu z szybkością przesuwu nie większą niż 50 mm/min.

Następnie należy odczytać wartość siły rozrywającej /Pa/.

Badanie należy wykonać co najmniej na trzech próbkach.

Przyczepność kitu do aluminium R_a w kPa lub w kg/cm^2 należy obliczyć według wzoru

$$R_a = \frac{P_a}{S}$$

w którym:

P_a - siła rozrywająca, kN lub w kg,

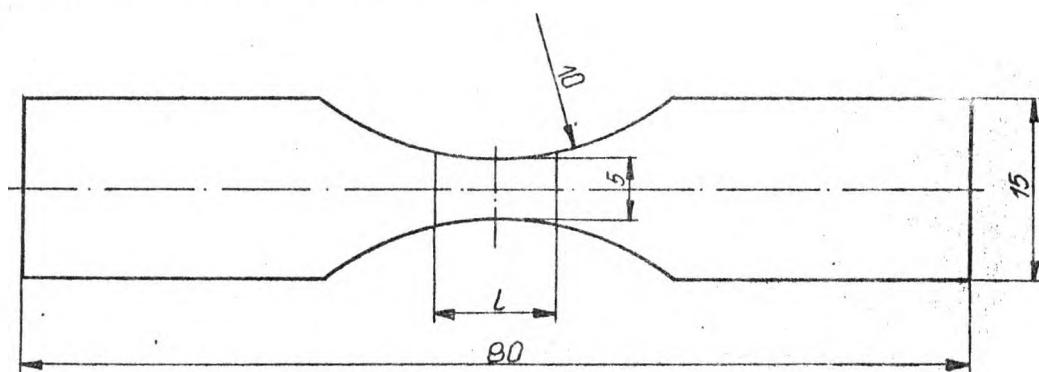
S - powierzchnia sklejenia próbki 0,0049 m^2 .

5.4.5.2. Ocena wyników. Wynik należy uznać za dodatni, jeżeli przyczepność do aluminium w co najmniej dwóch próbkach jest zgodna z 3.2.2d.

5.4.6. Badanie wytrzymałości kitu na zerwanie

5.4.6.1. Przyrządy

- a/ Zrywarka ze szczękami przystosowanymi do próbek.
- b/ Foremka wykonana z blachy stalowej grubości 2÷3 mm w kształcie wiosełka, o wymiarach jak na rys.3.
- c/ Płytki szklane o wymiarach 100 x 100 mm

Rys. 3

5.4.6.2. Przygotowanie próbek. Powierzchnię płytki szklanej powlec cienką warstwą parafiny. Następnie na powleczonej powierzchni płytki rozprowadzić badany kit, za pomocą szpachli lub noża, równą warstwą grubości 3÷4 mm i pozostawić w temperaturze 20°C ± 2°C na 14 dni. Po upływie tego czasu z otrzymanej warstwy kitu wyciąć próbkę za pomocą foremki wg 5.4.6.1 b/, tak by krawędzie próbek, szczególnie zwężonej części, były równe i gładkie.

Następnie w zwężonej części próbki należy wyznaczyć granice odcinka pomiarowego /1/ wg rys.3, wykonując tuszem dwie kreski prostopadłe do podłużnej osi próbki. Długość odcinka pomiarowego powinna wynosić 10 mm, natomiast jego grubość należy zmierzyć w trzech miejscach z dokładnością do ± 0,01 mm, a szerokość z dokładnością do ± 0,1 mm.

5.4.6.3. Wykonanie badania. Przygotowaną próbkę wg 5.4.6.2. umieścić w szczękach zrywarki, tak aby oś próbki pokrywała się z osią uchwytów. /Zaleca się stosowanie podkładek filcowych w celu zabezpieczenia próbek przed uszkodzeniem w uchwytach szczękowych/. Następnie próbkę należy poddać zrywaniu z szybkością przesuwu nie większą niż 50 mm/min. W chwili zerwania należy ustalić długość odcinka pomiarowego /l_r/ i odczytać wartość siły zrywającej /P_r/. Po zerwaniu należy próbkę wyjąć z uchwytów i ułożyć obie części próbki na gładkiej powierzchni, tak aby stykały się ze sobą. Po 10 minutach ponownie zmierzyć odległość między kreskami stanowiącymi granice odcinka pomiarowego /l_t/. Badanie należy przeprowadzić na trzech próbkach.

Wytrzymałość na zerwanie /R_r/ należy obliczyć w kPa lub w kg/cm² według wzoru

$$R_r = \frac{P_r}{b \cdot l_r}$$

w którym:

- P_r - siła zrywająca, kN lub w kG,
- b - szerokość odcinka pomiarowego próbki, cm,
- g - grubość odcinka pomiarowego próbki, cm.

5.4.6.4. Ocena wyników. Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną trzech pomiarów,

5.4.7. Badanie wydłużenia przy zerwaniu należy wykonać na próbkach bezpośrednio po wykonaniu na nich badania wytrzymałości na zerwanie wg p.5.4.6.3.
Wydłużenie przy zerwaniu $/E_r/$ należy obliczyć w % według wzoru

$$E_r = \frac{l_r - l}{l} \cdot 100$$

w którym:

- l_r - długość odcinka pomiarowego próbki w chwili zerwania, mm,
- l - długość odcinka pomiarowego przed zerwaniem, mm.

5.4.7.1. Ocena wyników. Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną trzech pomiarów.

5.4.8. Badanie wydłużenia trwałego po zerwaniu należy wykonać po upływie 10 minut od wykonania badania wg p.5.4.7. Wydłużenie trwałe po zerwaniu $/E_t/$ należy obliczyć w % według wzoru

$$E_t = \frac{l_t - l}{l} \cdot 100$$

w którym:

- l_t - długość odcinka pomiarowego próbki w 10 minut po zerwaniu, mm,
- l - długość odcinka pomiarowego próbki przed zerwaniem mm.

5.4.8.1. Ocena wyników. Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną trzech pomiarów.

5.4.9. Badanie masy objętościowej /gęstości pozornej/

5.4.9.1. Przyrządy

a/ Waga techniczna.

b/ Naczynia penetracyjne wg 5.4.2.1.

5.4.9.2. Wykonanie badania. Zważone naczynia penetracyjne należy wypełnić badanym kitem, tak aby nie powstały w nim pęcherzyki powietrza. Nadmiar kitu ściąć metalową szpachlę i całość ponownie zważyć. Badanie należy wykonać na trzech próbkach. Masę objętościową /gęstość pozorną/ $/\rho/$ należy obliczyć w g/cm^3 według wzoru

$$\rho = \frac{m_k - m_n}{V_k}$$

w którym:

- m_k - masa naczynia penetracyjnego wraz z kitem, g.
- m_n - masa naczynia penetracyjnego, g.
- V_k - objętość kitu równa pojemności naczynia penetracyjnego, cm^3 .

5.4.9.3. Ocena wyników. Za wynik należy przyjąć średnią arytmetyczną trzech pomiarów.

5.4.10. Badanie czasu roboczego /żywności/ kitu

5.4.10.1. Przyrządy

a/ Płytki szklane o wymiarach 100 x 100 mm.

b/ Szklana pałeczka /bagietka/ długości 8+10 cm, z zatopionymi końcami o średnicy około 6 mm.

5.4.10.2. Wykonanie badania. Próbkę badanego kitu w ilości około 30 g należy nałożyć na płytkę szklaną, uprzednio powleczonej cienką warstwą parafiny. Następnie z naważki kitu należy uformować placek o średnicy 50 ± 60 mm i pozostawić na 30 minut. Po tym czasie pałeczkę ustawioną pionowo należy dotykać powierzchni kitu przez okres 1 sekundy, tak aby siłę docisku stanowiła masa pałeczki.

Czynność tę należy powtarzać co 20 minut, przy czym za każdym razem należy dotykać kitu w innym miejscu oczyszczoną pałeczką.

Badanie należy uznać za zakończone, jeżeli po podniesieniu pałeczki nie ciągną się za nią nitki kitu, a na jego powierzchni niewidoczny jest ślad dotknięcia pałeczką. Czas, jaki upłynął od momentu wymieszania składników kitu do chwili stwierdzenia braku przyczepności /brak ciągnących się nitek/ kitu do pałeczki, jest czasem roboczym kitu. Badanie należy przeprowadzić na dwóch próbkach.

5.4.10.3. Ocena wyników. Wynik należy uznać za dodatni jeżeli obydwie próbki dadzą wynik zgodny z wymaganiem podanym w 3.2.21.

5.4.11. Badanie odporności kitu na alkaliczność podłoża

5.4.11.1. Materiały i odczynniki

a/ Płytki azbestowo-cementowe o wymiarach 100 x 60 x 6 mm.

b/ Wodny roztwór wodorotlenku sodowego przygotowany przez rozpuszczenie 5 g NaOH w 100 cm³ wody.

c/ Płytki szklane lub z tworzywa sztucznego o wymiarach 100 x 60 x 3 mm.

5.4.11.2. Przygotowanie próbki. Płytkę azbestowo-cementową umieścić w naczyniu z wodnym roztworem wodorotlenku sodowego i przetrzymać ją przez 24 h. Po wyjęciu płytki należy ją ustawić w pozycji pionowej na 30 min. w celu obcieknięcia. Następnie płytkę należy umieścić w suszarce nagrzałej do 150 ± 5°C i suszyć przez 4 h. Po wyjęciu z suszarki płytkę należy pozostawić na 24 h w temperaturze 20 ± 2°C.

5.4.11.3. Wykonanie badania. Na długości płytki azbestowo-cementowej przygotowanej wg 5.4.11.2 ułożyć badany kit pasmem szerokości około 25 mm i grubości około 3 mm. Przy układaniu kitu należy stosować przekładki dystansujące wg 5.4.11.1 c/ o uprzednio powleczonych parafiną dłuższych ściankach bocznych.

Całość ułożyć w naczyniu, którego dno należy pokryć warstwą waty dokładnie zwilżonej wodą destylowaną. Wata powinna być wilgotna przez cały okres badania. Następnie należy dokonywać obserwacji próbek po trzech, siedmiu i czternastu dniach. Badanie należy wykonać na trzech próbkach.

5.4.11.4. Wynik badania. Wynik należy uznać za dodatni jeżeli w próbkach po 14 dniach nie wystąpiły zmiany barwy oraz zmiany w postaci tworzenia się pęcherzy lub odstawania kitu od płytki.

5.4.12. Ocena partii. Partię kitu tiokolowego należy uznać za zgodną z wymaganiami normy, jeżeli wszystkie badania dały wynik dodatni.

5.4.13. Zaświadczenie o wynikach badań. Do każdej partii kitu tiokolowego, uznanej w wyniku badań za zgodną z wymaganiami normy, należy załączyć zaświadczenie zawierające:

- a/ nazwę i adres producenta,
- b/ oznaczenie wg 2.2,
- c/ licznosc partii,
- d/ stwierdzenie zgodności partii z normą, a na żądanie odbiorcy także wyniki badań niepełnych i ostatnich badań pełnych.

K O N I E C

INFORMACJE DODATKOWE

1. Instytucja opracowująca normę - Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Przemysłu Izolacji Budowlanej w Katowicach.

2. Normy i dokumenty związane

- PN-65/B-14504 - Zaprawy budowlane cementowe
- PN-75/C-04134 - Przetwory naftowe. Pomiar penetracji asfaltów.
- PN-71/C-04135 - Przetwory naftowe. Pomiar penetracji smarów plastycznych i petrolatum
- PN-67/C-04500 - Produkty chemiczne. Wytyczne pobierania i przygotowywania próbek
- PN-74/C-60008 - Próbniki do pobierania próbek produktów bezkształtnych
- PN-78/O-79021 - Opakowania. System wymiarowy opakowań
- PN-76/O-79251 - Opakowania jednostkowe z zawartością. Znaki i znakowanie. Wymagania podstawowe
- PN-75/O-79552 - Opakowania jednostkowe blaszane i tekturowo-blaszane oraz zamknięcia do artykułów spożywczych niekonserwowych i przemysłowych. Wymagania i badania
- BN-74/6365-01 - Folia opakowaniowa z polietylenu o małej gęstości

Przepisy o ładowaniu i wyładowywaniu wagonów towarowych w komunikacji wewnętrznej - zał. nr 10 DKP /Dz.T. i Z.K. z 1968 r. nr 4, poz.10 wraz z późniejszymi zmianami/.

3. Symbol wyrobu wg SWW 1461-92.

12 **BN-78/6753-05 Kit tiokolowy „Tiokit”**
0715

zmiana 1
20.12.84 r.

Dopisuje się punkt 3.3. o treści:

Wymagania higieniczne. Wyrób wymaga oceny higienicznej, w zakresie możliwości stosowania w pomieszczeniach przeznaczonych na stały pobyt ludzi, dokonywanej przez Państwowy Zakład Higieny lub Instytut Medycyny Morskiej i Tropikalnej dla danej receptury i technologii produkcji.

Po uzyskaniu oceny higienicznej producent powinien informować odbiorców wyrobu o zawartości substancji toksycznych w wydawanych świadectwach jakości wyrobów.

(Biuletyn PKNMiJ nr 4/85 poz. 39)

przez Dyrektora Instytutu Techniki Budowlanej

5. **BN-78/6753-05 Kit tiokolowy TIOKIT**
0715

zmiana 2
93.02.15

W INFORMACJACH DODATKOWYCH zamiast: punkt. 3. Symbol wyrobu wg SWW — 1461-92, powinno być: 3. Symbol wg SWW — 1461-43.

zmiana 1 — Biuletyn PKNMiJ nr 4/85 poz. 39

(Biuletyn PKNMiJ nr 5/93 poz. 40)